

200204875/1.

Datum uitspraak: 8 november 2002

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

A.,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 6 september 2002 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 augustus 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een herhaalde aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 september 2002, verzonden op diezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de voorzieningenrechter), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 september 2002, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 september 2002 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan.

Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag om een vergunning, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.2. Indien een aanvraag, als bedoeld in voormeld artikel 4:6 van de Awb, wordt ingediend, ertoe strekkende dat de minister terugkomt van een in rechte onaantastbaar geworden besluit, berust bij de minister de bevoegdheid, als bedoeld in het tweede lid van dat artikel, bij de aanwending waarvan artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 mede wordt betrokken. Komt de minister tot het oordeel dat er geen termen zijn het verzoek in te willigen, dan verzet het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 6:7 van die wet, zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen dat besluit wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Het door appellant ingestelde beroep kon dan ook slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere in rechte onaantastbare besluit van 24 augustus 2000, nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten.

2.3. De eerste grief van appellant richt zich tegen de wijze, waarop de voorzieningenrechter toepassing heeft gegeven aan voormeld toetsingskader. Appellant voert aan dat de eerdere aanvraag was afgewezen wegens ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en dat de bij de herhaalde aanvraag

overgelegde documenten het asielrelaas wel geloofwaardig maken, zodat sprake is van een veranderde omstandigheid.

2.4. Appellant heeft aan de herhaalde aanvraag drie documenten, naar hij stelt inhoudende een uitreisverbod, een verzoek tot toezenden van gegevens over appellant en een verzoek tot aanhouding van appellant, alle naar hij stelt van de Ordedienst van de Islamitische Republiek Iran, ten grondslag gelegd. Nu geen van deze documenten is gedateerd, kan niet worden vastgesteld dat deze bij de oorspronkelijke aanvraag niet hadden kunnen en derhalve behoren te worden overgelegd. Aangezien het ingevolge artikel 4:6 van de Awb, gelezen in verband met artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, aan de asielzoeker is om dit laatste aannemelijk te maken, kunnen deze verklaringen niet worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden, als bedoeld in eerstvermelde bepaling. De grief kan dan ook niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.5. In de tweede grief klaagt appellant dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat door de afwijzing geen sprake is van schending van artikel 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Door de toepassing van artikel 4:6 van de Awb, is artikel 3 van het EVRM niet meer aan de orde gekomen, terwijl voor appellant een reëel risico bestaat onderworpen te worden aan een behandeling als daar bedoeld.

2.6. Dat betoog faalt evenzeer. Appellant heeft zijn asielaanvraag ten tijde van de eerdere procedure ampel kunnen toelichten en daarbij ook kunnen aanvoeren dat hij te vrezen heeft voor een behandeling, als bedoeld in voornoemd artikel 3. Tegen de afwijzing van die aanvraag heeft appellant verder beroep op de rechter kunnen instellen.

Voorts laat het bij de beoordeling van een afwijzing van een aanvraag, als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb, toe te passen toetsingskader toe dat de rechter treedt in de betekenis die rechtens had moeten worden toegekend aan de bij de herhaalde aanvraag overgelegde documenten ter staving van in de eerdere procedure gestelde feiten, indien de aanvrager aannemelijk maakt dat deze niet overgelegd konden worden in de eerste procedure. Naar hiervoor is overwogen, heeft appellant dit door het overleggen van betrokken documenten niet gedaan.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 maart 2002, no. 20020237/1, gepubliceerd in JV 2002/125, AB 2002, 169 en NAV 2002/129) moet, zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat, als hiervoor bedoeld, in de regel worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedure-regels, waaronder artikel 4:6 van de Awb, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze te behandelen. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen (uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak Bahaddar tegen Nederland, gepubliceerd in JV 1998/45). In geval van een herhaalde asielaanvraag waarin mede een beroep wordt gedaan op het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, is een rechtelijke toetsing die voormeld toetsingskader te buiten gaat derhalve niet onder alle omstandigheden uitgesloten.

Appellant heeft evenwel geen bijzondere feiten en omstandigheden als vorenbedoeld aannemelijk gemaakt. Van onthouding aan appellant van een

effectief rechtsmiddel en daarmee van schending van artikel 13 van het EVRM is reeds daarom geen sprake.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, Voorzitter, en
mr. M. Vlasblom en mr. H.G. Lubberdink, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. A.L. Frenkel, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
Voorzitter

w.g. Frenkel
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 november 2002

43-428.

Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,